

Ændringsforslag indkrævedes til næste Dags Aften.

Det følgende Nummer paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov om Eftertryk m. m.

(Lovforslaget findes i Anhang A, Spalte 1139—1146).

Schoubye: Den nuværende Retstilstand med Hensyn til den literaire Eiendom grændser i mangfoldige Tilfælde saa nær til Lovløshed, at det vistnok er meget uønskeligt at faae en Forandring deri. Den eneste herom gjældende Forordning er over 100 Aar gammel og deels hvist usuldstændig, idet den forbigaaer mange, ja vel de fleste af de herhen hørende Spørgsmaal, og deels i mange Tilfælde uklar og omtvistet. Men jeg troer imidlertid, at man maa være meget varsom med at tilveiebringe en Forandring heri, hvis man ikke vil udsætte sig for at gjøre nogen Uret imod de tre interesserede Parter, nemlig Publicum, Forfatteren og Forlæggeren. Dette skeer jo navnlig let, naar man vil sætte almindelige Lovbestemmelser istedetfor de enkelte mere paa et Skjøn, paa Billighedsfølelse grundede Regler, som hidtil i mange Tilfælde have været anvendte. Jeg troer ikke, at det foreliggende Lovforslag er aldeles fyldestgjørende i saa Henseende; og jeg skal tillade mig kortelig at antyde nogle Bestemmelser, som forekomme mig mindre hensigtsmæssige, og nævne andre, som mangle og som ikke synes at burde fattes i en saadan Lov. — Hvad for det Første Forfatterne angaaer, da er det ganske vist dem, der væsentligt vilde vinde ved dette Lovforslag, der nærmest synes beregnet paa dem. Det vil sikke dem mod uberettiget Eftertryk af deres Skrifter eller enkelte Dele deraf; men det sikker dem ikke imod en anden langt mere strafværdig og langt hyppigere Gjengivelse af deres Skrifter, nemlig en saadan, som bestaaer i en forkortet Omarbejdelse, en saakaldet Bearbejdelse deraf. For at jeg skal nævne et bestemt Exempel, ville de herhen hørende Bestemmelser ikke hindre Nogen i, mod Forfatterens Villie og Vidende, at udgive en forkortet Bearbejdelse

som den, vi have af Steen Billes Verdensomsejlings-Beskrivelse. Fremdeles vil Lovforslaget ikke hindre Nogen i at udgive en Forfatteres Skrifter f. Ex. i en tydsk Oversættelse, uagtet der kunde findes de Tilfælde, hvor en tydsk Oversættelse af et Skrift, hvortil Forfatteren maa skee med megen Møje havde samlet Materiale, kunde finde ligesaa god Afsetning som den danske Original, især naar den, som det er rimeligt, kan sælges for en billigere Priis. Endvidere sikker Lovforslaget ikke imod en saadan Benyttelse af en tilsyneladende ringe Deel af Forfatterens literaire Eiendom, som Titlen, hvilken ofte kan være den Deel, som det bedst kan lønne sig at tiltrane sig af en Andens literaire Eiendom, f. Ex. Titlen paa et musikalsk eller literairt Tidsskrift. Endelig forekommer det mig, at Lovforslaget ikke er ganske consequent med Hensyn til Opsættelsen af Forfatterens Eiendomsret; denne anerkjendes ligesom for reel og ikke for blot personlig; den skal kunne nedarves, om end med nogen Indskrænkning, til 30 Aar efter Forfatterens Død, men paa den anden Side er denne Eiendomsret udsat for aldeles at fortabes endnu i Forfatterens levende Live ifølge § 12. Efter denne Paragraph skal nemlig Publicums Medieendomsret blive en Eneret, naar Oplaget er udsolgt i 5 Aar; det synes dog meget ubilligt, at Forfatteren ikke skulde have Ret til at forhindre, at hans Skrifter udgives paany; maa skee vil han slet ikke paany have dem ud blandt Publicum, og maa skee ønsker han senere at levere en bedre Udgave deraf; men det bliver han forhindret i ved en Andens uberettigede Optryk deraf.

Hvad dernæst Forlæggerne angaaer, saa ville jo disse Bemærkninger i det Væsentlige ogsaa gjælde dem, forsaavidt de træde i Forfatterens Sted. Særligt angaaer dem en Bemærkning om § 2, hvort der fastsættes, at, naar en Forlægger tilkjøber sig Ret til at udgive et Manuscript, saa skal denne Ret ikke gjælde for mere end eet Oplag, medmindre det udtrykkeligt er bestemt anderledes. Jeg indseer overhovedet ikke, hvorfor en saadan explicatorisk Bestemmelse skal finde Sted, da det dog ikke her er ukyndige eller umyndige Folk, som